Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

16. juli 2026 *

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2000/31/EF – artikel 1, stk. 5 – anvendelsesområde – udelukkelse af hasardspil – reklame for hasardspil – hosting af sådan reklame – artikel 14 – ansvarsordning for hostingtjenesteudbydere – aktiv rolle – kommerciel kontrakt mellem en hostingtjenesteudbyder og en tjenestemodtager«

I sag C-421/24,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien) ved afgørelse af 11. juni 2024, indgået til Domstolen den 14. juni 2024, i sagen

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

mod

Google Ireland Ltd,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe (refererende dommer), Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Anden Afdeling, og dommerne F. Schalin, M. Gavalec og Z. Csehi,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig E. Sartori,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. september 2025,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Google Ireland Ltd ved avvocati F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri og G. Gelera,

– den italienske regering ved S. Fiorentino, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello stato R. Guizzi og F. Varrone,

* Processprog: italiensk.

– den belgiske regering ved C. Jacob og L. Van den Broeck, som befuldmægtigede, bistået af avocat V. Ramognino og advocaten R. Verbeke og P. Vlaemminck,

– den tjekkiske regering ved A. Edelmannová, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

– den portugisiske regering ved P. Barros da Costa, L. Medeiros og A. Silva Coelho, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved L. Armati, P.A. Messina og J. Szczodrowski, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. november 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 5, og artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) (EFT 2000, L 178, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Google Ireland Ltd (herefter »Google«), der er et irsk selskab, og Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (tilsynsmyndighed for kommunikation, Italien) (herefter »AGCOM«) vedrørende en bøde, som sidstnævnte har pålagt Google for reklame for og fremme af spillewebsteder.

Retsforskrifter

EU-retten

3 12., 16., 21. og 42. betragtning til direktiv 2000/31 har følgende ordlyd:

»(12) Det er nødvendigt at holde visse former for aktiviteter uden for dette direktivs anvendelsesområde, da den frie bevægelighed for tjenesteydelser ikke på nuværende tidspunkt kan sikres i henhold til traktaten eller gældende afledt ret; dette berører ikke eventuelle retsakter, som vil være nødvendige for et velfungerende indre marked; [...]

[...]

(16) Udelukkelsen af spil fra anvendelsesområdet for dette direktiv gælder kun hasardspil, lotteri og væddemål, som indebærer, at der gøres en indsats med penge; dette omfatter ikke salgsfremmende konkurrencer eller spil, hvor formålet er at fremme salget af varer eller tjenesteydelser, og hvor der i givet fald kun skal ske betaling i tilfælde af køb af de varer eller tjenesteydelser, som der reklameres for.

[...]

(21) Anvendelsesområdet for det koordinerede område berører ikke fremtidig fællesskabsharmonisering af informationssamfundstjenester og fremtidig lovgivning, der vedtages på nationalt plan i overensstemmelse med fællesskabsretten; det koordinerede område omfatter kun krav til onlineaktiviteter som f.eks. onlineinformation, onlinereklame, onlineshopping og onlineindgåelse af kontrakter og vedrører ikke medlemsstaternes lovbestemte krav til varer som f.eks. sikkerhedskrav, mærkningskrav eller produktansvar eller medlemsstaternes krav til levering eller transport af varer, herunder distribution af lægemidler; […]

[…]

(42) De fritagelser for ansvar, der er fastlagt i dette direktiv, omfatter kun de tilfælde, hvor en informationssamfundstjenesteyders aktivitet er begrænset til den tekniske drift af og indrømmelse af adgang til et kommunikationsnet, hvor informationer, som er stillet til rådighed af tredjemand, transmitteres eller oplagres midlertidigt med det ene formål at gøre transmissionen mere effektiv; denne aktivitet er udelukkende teknisk, automatisk og passiv, hvilket indebærer, at leverandøren af informationssamfundstjenesten hverken har kendskab til eller kontrol over de informationer, der transmitteres eller oplagres.«

4 Dette direktivs artikel 1 med overskriften »Formål og anvendelsesområde« fastsætter følgende:

»1. Dette direktiv har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne.

2. Ved dette direktiv foretages der, i det omfang det er nødvendigt for at nå det i stk. 1 omhandlede mål, en tilnærmelse af visse nationale bestemmelser om informationssamfundstjenester, som vedrører det indre marked, tjenesteydernes etablering, kommerciel kommunikation, elektroniske kontrakter, formidleransvar, adfærdskodekser, udenretslig bilæggelse af tvister, klageadgang og samarbejde mellem medlemsstaterne.

[…]

5. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

a) beskatningsområdet

b) spørgsmål, der vedrører informationssamfundstjenester omfattet af [Europa-Parlamentet og Rådets] direktiv 95/46/EF [af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 1995, L 281, s. 31)] og [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv] 97/66/EF [af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren (EFT 1998, L 24, s. 1)]

c) spørgsmål, der vedrører aftaler eller praksis reguleret ved kartellovgivningen

d) følgende aktiviteter inden for informationssamfundstjenester:

– notarvirksomhed eller lignende virksomhed, i det omfang den er direkte og specifikt forbundet med udøvelse af offentlig myndighed

– repræsentation og forsvar af en klient i retten

– spil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil, herunder lotteri og væddemål.«

5 Direktivets artikel 3 med overskriften »Det indre marked« bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Hver medlemsstat påser, at de informationssamfundstjenester, som leveres af en tjenesteyder etableret på medlemsstatens territorium, er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der finder anvendelse i denne medlemsstat inden for det koordinerede område.

2. Medlemsstaterne må ikke af grunde, der henhører under det koordinerede område, begrænse adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat.«

6 Afdeling 4 i kapitel II i direktiv 2000/31 med overskriften »Formidleransvar for tjenesteydere« indeholder dette direktivs artikel 12-15. Direktivets artikel 14 med overskriften »Oplagring (»Hosting«)« bestemmer følgende:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteyderen i tilfælde af levering af en informationssamfundstjeneste, som består i oplagring af information leveret af en tjenestemodtager, ikke pådrager sig ansvar for information oplagret på anmodning af en tjenestemodtager, forudsat:

a) at tjenesteyderen ikke har konkret kendskab til den ulovlige aktivitet eller information og, for så vidt angår erstatningskrav, ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller information fremgår, eller

b) at tjenesteyderen fra det øjeblik, hvor han får et sådant kendskab, straks tager skridt til at fjerne informationen eller hindre adgangen til den.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når tjenestemodtageren handler under tjenesteyderens myndighed eller kontrol.

3. Denne artikel berører ikke en domstols eller en administrativ myndigheds muligheder for i overensstemmelse med medlemsstaternes retssystemer at kræve, at en tjenesteyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den, eller medlemsstaternes muligheder for at fastlægge procedurer for at fjerne information eller hindre adgangen til den.«

Italiensk ret

7 Artikel 9 i decreto-legge nr. 87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (lovdekret nr. 87 om indførelse af hasteforanstaltninger til arbejdstageres og virksomheders værdighed) af 12. juli 2018 (GURI nr. 161 af 13.7.2018, herefter »lovdekret nr. 87/2018«) forbyder enhver form for reklame, herunder indirekte reklame, for spil eller væddemål med pengegevinster samt hasardspil, uanset form og medium, herunder sportsbegivenheder, kulturelle eller kunstneriske arrangementer, TV- eller radioudsendelser, aviser og tidsskrifter, publikationer generelt, digitale og telematiske opslag og informationskanaler, herunder sociale medier. I tilfælde af overtrædelse af dette forbud pålægges ordregiveren, ejeren af det medium eller sted,

hvor udsendelse finder sted eller er bestemt til, og arrangøren af arrangementet, begivenheden eller aktiviteten en administrativ bøde, der svarer til 20% af værdien af sponsoratet eller reklamen, og som under ingen omstændigheder må være mindre end 50 000 EUR pr. overtrædelse.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 Ved afgørelse af 19. juli 2022 pålagde AGCOM, som er den italienske tilsynsmyndighed for kommunikation, Google en administrativ bøde på 750 000 EUR for overtrædelse af artikel 9 i lovdekret nr. 87/2018, der forbyder enhver form for reklame, herunder indirekte reklame, for hasardspil, uanset form og medium.

9 AGCOM foreholdt Google, at selskabet ved hjælp af videoer, der blev offentliggjort af en indholdsskaber på fem kanaler på onlinevideoplatformen YouTube (herefter »YouTube-platformen«), havde muliggjort fremme af websteder med hasardspil. Desuden indeholdt hver af disse kanaler videoer, hvori brugeren, uanset dennes alder, blev opfordret til at sende videoer, der viste vedkommendes egne gevinster, således at denne indholdsskaber mod et vederlag, der betales til denne bruger, kunne udbrede videoer, der viste de bedste opnåede gevinster. Ud over at pålægge en bøde pålagde AGCOM Google at fjerne 630 af den nævnte indholdsskabers videoer fra YouTube-platformen samt indholdsskaberens videoer, der havde et tilsvarende indhold, som ligeledes overtrådte forbuddet i artikel 9 i lovdekret nr. 87/2018.

10 Google anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (den regionale forvaltningsdomstol for Lazio, Italien). Denne ret fandt, at Google ikke havde tilsidesat bestemmelserne i artikel 9 i lovdekret nr. 87/2018. Den nævnte ret kvalificerede nemlig de tjenester, som YouTube-platformen tilbød, som hostingtjenester, og udledte heraf, at Google er omfattet af den ansvarsfritagelse, der er fastsat i de bestemmelser i italiensk ret, der gennemfører artikel 14 i direktiv 2000/31.

11 AGCOM har iværksat appel til prøvelse af den afgørelse, der blev truffet af den samme ret, ved Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Italien), som er den forelæggende ret. Til støtte for denne appel har AGCOM gjort gældende, at direktiv 2000/31 ikke finder anvendelse på de i hovedsagen omhandlede reklamer, eftersom dette direktivs artikel 1, stk. 5, udelukker hasardspil fra sit anvendelsesområde.

12 Google har derimod gjort gældende, at det nævnte direktiv finder anvendelse. Den undtagelse, der er fastsat i samme direktivs artikel 1, stk. 5, vedrører ikke hostingtjenesteudbydere, men udelukkende udbydere af spiltjenester. I øvrigt er Google af den opfattelse, at selskabet i sin egenskab af hostingtjenesteudbyder ikke er forpligtet til at kontrollere indholdet af de videoer, der offentliggøres på selskabets YouTube-platform. Under disse omstændigheder pålægger AGCOM's afgørelse censur og begrænser såvel ytringsfriheden for brugerne af denne platform som Googles frie udveksling af tjenesteydelser.

13 Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt direktiv 2000/31 finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen. Det fremgår af 21. betragtning, andet punktum, til direktivet, at onlinereklame skal anses for at være en onlineaktivitet i dette direktivs forstand. Således kan det udledes af nævnte direktivs artikel 1, stk. 5, litra d), tredje led, at EU-lovgiver har haft til hensigt at udelukke alle aktiviteter i sektoren for hasardspil, herunder onlinereklame herfor, fra nævnte direktivs anvendelsesområde.

14 Såfremt Domstolen måtte fastslå, at direktiv 2000/31 finder anvendelse på den i hovedsagen omhandlede aktivitet, har den forelæggende ret forelagt Domstolen et andet spørgsmål vedrørende rækkevidden af den undtagelsesordning for ansvar, der er fastsat i dette direktivs artikel 14.

15 I denne henseende ønsker den forelæggende ret oplyst, om Google kan være omfattet af denne ordning, eftersom Google har indgået en kommerciel partnerskabsaftale (»YouTube Partner Program«, herefter »det kommercielle partnerskab«) med den omhandlede indholdsskaber, inden for rammerne af hvilken Google ikke blot spillede en rent teknisk og neutral rolle i forhold til det indhold, der er blevet offentliggjort på internettet. Dette kommercielle partnerskab indebærer for det første en fordeling af indtægterne fra den reklame, der blev udbredt før hver video fra denne indholdsskaber, og som blev indsamlet af Google. For det andet modtager Google direkte betalinger fra abonnenterne på den nævnte indholdsskabers kanaler og foretager en viderebetaling til denne. Med henblik på indgåelsen af det nævnte kommercielle partnerskab skal den samme indholdsskaber opfylde visse betingelser, der er fastsat af Google. Indholdsskaberen skal navnlig overskride visse tærskler med hensyn til antallet af abonnenter og antallet af visningstimer for sine videoer. Inden Google indgår en sådan kommerciel partnerskabsaftale med en indholdsskaber på YouTube-platformen, foretager selskabet desuden ligeledes en kontrol af videoernes indhold ved at undersøge kanalens tema, de mest sete eller nyeste videoer og metadataene (titler, beskrivelser osv.) for disse videoer. Denne kontrol består imidlertid ikke i en fuldstændig kontrol af alle videoerne på kanalen.

16 Den forelæggende ret har anført, at artikel 14 i direktiv 2000/31 kun finder anvendelse på en hostingtjenesteudbyder, der spiller en »neutral« rolle, idet den blot har en rent teknisk rolle. Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at Googles rolle ikke kan anses for at være »neutral«, henset til den kontrol af skabernes indhold, som Google udøver, og den »optimering« af disse skaberes kommercielle aktivitet, der sker gennem deling af indtægterne med dem.

17 På denne baggrund har Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Indebærer artikel 1, stk. 5, i direktiv [2000/31], at ansvarsordningen for hostingudbydere i direktivets artikel 14 finder anvendelse på onlinereklame for spil eller væddemål med pengegevinster samt reklame for hasardspil?

[...]

2) Finder ansvarsordningen i artikel 14 i direktiv [2000/31] anvendelse på en hostingudbyder såsom Google med hensyn til indhold offentliggjort af [indehavere] af YouTube-kanaler, hvormed Google har indgået en kommerciel partnerskabsaftale som den i hovedsagen omhandlede?«

De præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

18 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 5, litra d), tredje led, i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at en informationssamfundstjeneste, der består i onlinehosting af videoer, er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, når disse videoer indeholder reklamer for spil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil som omhandlet i denne bestemmelse.

19 Det bemærkes, at det fremgår af artikel 1, stk. 1 og 2, i direktiv 2000/31, at dette direktiv har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked. Dels skaber direktivet en retlig ramme, der sikrer fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne, og som bl.a. består i anvendelsen af den mekanisme, der er omhandlet i dette direktivs artikel 3, stk. 1 og 2, hvorefter informationssamfundstjenester inden for rammerne af det koordinerede område kun reguleres i den medlemsstat, på hvis område udbyderne af disse tjenester er etableret. Dels fastsætter nævnte direktiv bl.a. i kapitel II og III bestemmelser, som i det omfang, det er nødvendigt for at nå dette mål, tilnærmer visse nationale bestemmelser, der finder anvendelse på sådanne tjenester (dom af 16.6.2026, WebGroup Czech Republic m.fl., C-188/24 og C-190/24, EU:C:2026:492, præmis 54).

20 Artikel 1, stk. 5, litra d), i direktiv 2000/31 bestemmer, at dette direktiv ikke finder anvendelse på »aktiviteter« i forbindelse med de informationssamfundstjenester, der er opregnet i denne bestemmelse, og som i bestemmelsens tredje led omfatter »spil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil, herunder lotteri og væddemål«. Desuden præciseres det i 16. betragtning til det nævnte direktiv, at undtagelsen i tredje led ikke omfatter salgsfremmende konkurrencer eller spil, hvor formålet er at fremme salget af varer eller tjenesteydelser, og hvor der i givet fald kun skal ske betaling i tilfælde af køb af de varer eller tjenesteydelser, som der reklameres for.

21 I overensstemmelse med fast retspraksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. dom af 6.10.1982, Cilfit m.fl., 283/81, EU:C:1982:335, præmis 20, og af 19.12.2024, Ford Italia, C-157/23, EU:C:2024:1045, præmis 42).

22 I denne henseende skal det bemærkes, at det fremgår af ordlyden af artikel 1, stk. 5, litra d), tredje led, i direktiv 2000/31, af den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, og navnlig af det formål, der forfølges med nævnte bestemmelse, at den udelukkelse, som den fastsætter, ikke alene omfatter hasardspil som sådan, men ligeledes aktiviteter, der er uløseligt forbundet med disse hasardspil, og navnlig den aktivitet, der består i at reklamere online for hasardspil som omhandlet i den nævnte bestemmelse.

23 For det første er såvel denne udelukkelse som de øvrige undtagelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 1, stk. 5, formuleret bredt, hvilket indikerer, at de heri omhandlede »områder«, »spørgsmål« og »aktiviteter« skal forstås bredt (jf. i denne retning dom af 27.4.2022, Airbnb Ireland, C-674/20, EU:C:2022:303, præmis 29).

24 For det andet og navnlig fremgår det af 12. betragtning til det nævnte direktiv, at artikel 1, stk. 5, har til formål at udelukke visse aktiviteter fra direktivets anvendelsesområde, eftersom den frie udveksling af tjenesteydelser på disse områder på nuværende tidspunkt ikke kan sikres i henhold til EUF-traktaten eller gældende afledt ret. Hvad navnlig angår pengespil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge, har Domstolen nemlig allerede fastslået, at bestemmelserne vedrørende hasardspil er et af de områder, hvor der mellem medlemsstaterne består store moralske, religiøse og kulturelle forskelle. Så længe området ikke er harmoniseret på EU-plan, tilkommer det hver medlemsstat på disse områder i overensstemmelse med [dens] egne værdinormer at vurdere de krav, som måtte være nødvendige til beskyttelse af de omhandlede interesser (jf. i denne retning dom af 2.3.2023, Recreatieprojecten Zeeland m.fl., C-695/21, EU:C:2023:144, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis).

25 For at sikre det råderum, som medlemsstaterne skal have for effektivt at kunne regulere området for hasardspil efter deres egne værdinormer, skal medlemsstaterne imidlertid kunne regulere alle de aktiviteter, der er uløseligt forbundet med dette område, herunder reklame inden for dette område, under overholdelse af EU-retten.

26 Det følger heraf, at artikel 1, stk. 5, litra d), tredje led, i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at dette direktiv ikke finder anvendelse på den aktivitet, der består i at reklamere online for hasardspil som omhandlet i denne bestemmelse.

27 Imidlertid følger det ikke heraf, at onlinehosting af sådanne reklamer ligeledes er omfattet af undtagelsen i artikel 1, stk. 5, litra d), tredje led, i direktiv 2000/31.

28 I modsætning til den aktivitet, der består i at reklamere online for hasardspil, er onlinehosting nemlig ikke uløseligt forbundet med disse hasardspil. Denne sidstnævnte aktivitet, som blot består i at oplagre indhold, der er blevet leveret af en tjenestemodtager, er i princippet neutral i forhold til det oplagrede indhold og varierer ikke alt efter arten af dette indhold. Onlinehosting af reklamer for hasardspil som omhandlet i denne bestemmelse adskiller sig således ikke fra hosting af andre former for reklame eller mere generelt fra andet indhold. Hosting har navnlig ingen direkte forbindelse med disse hasardspil og har ikke til formål at fremme disse.

29 Under disse omstændigheder er det, således som generaladvokaten i det væsentlige har fremhævet i punkt 34 i forslaget til afgørelse, ikke nødvendigt at udelukke onlinehosting af reklamer for hasardspil fra dette direktivs anvendelsesområde for at gøre det muligt for medlemsstaterne, hvis de ønsker det og i overensstemmelse med deres egne værdinormer, at føre en politik for kontrolleret udvidelse af hasardspil.

30 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 5, litra d), tredje led, i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at en informationssamfundstjeneste, der består i onlinehosting af videoer, er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, selv når disse videoer indeholder reklamer for spil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil som omhandlet i denne bestemmelse.

Det andet spørgsmål

31 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14 i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en operatør af en onlinevideoplatform, der med en person, som benytter denne platform til at udbrede videoer på en kanal oprettet med henblik på dette, har indgået en kommerciel partnerskabsaftale om

deling af reklameindtægter, og som i forbindelse med indgåelsen eller gennemførelsen af denne aftale har foretaget en undersøgelse af indholdet af denne kanal, herunder navnlig af dens hovedtema, de mest sete eller nyeste videoer eller metadataene for disse videoer.

32 Artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31 fastsætter de betingelser, på hvilke medlemsstaterne sikrer, at tjenesteyderen i tilfælde af levering af en informationssamfundstjeneste, som består i oplagring af information leveret af en tjenestemodtager, ikke pådrager sig ansvar for information oplagret på anmodning af en tjenestemodtager: I denne henseende må tjenesteyderen ikke have faktisk kendskab til den ulovlige aktivitet eller de ulovlige oplysninger og, for så vidt angår et erstatningskrav, til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller de ulovlige oplysninger fremgår, eller – hvis tjenesteyderen har et sådant kendskab – skal straks fra det tidspunkt, hvor vedkommende har opnået dette kendskab, tage skridt til at fjerne oplysningerne eller hindre adgangen til disse.

33 Definitionen af begrebet »oplagring« (»hosting«) i denne artikel 14, stk. 1, udelukker ikke, at en tjeneste, der ligeledes har til formål at formidle eller dele oplagrede oplysninger, under visse betingelser kan være omfattet af dette begreb. Når dette er sagt, er det forhold, at den tjenesteydelse, som leveres af operatøren, omfatter oplagring af oplysninger, som er fremsendt til denne, under alle omstændigheder ikke i sig selv tilstrækkelig til at konkludere, at ydelsen er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31 (dom af 16.6.2026, WebGroup Czech Republic m.fl., C-188/24 og C-190/24, EU:C:2026:492, præmis 106 og 107 og den deri nævnte retspraksis).

34 For at dette skal være tilfældet, er det afgørende, at den pågældende tjenesteyder er en »tjenesteyder[, der optræder som formidler]« som omhandlet i artikel 12-14 i direktiv 2000/31. Det fremgår i denne henseende af 42. betragtning til dette direktiv, at de fritagelser for ansvar, der er fastlagt i direktivet med hensyn til disse bestemmelser, kun omfatter de tilfælde, hvor en informationssamfundstjenesteyders aktivitet er begrænset til den tekniske drift af og indrømmelse af adgang til et kommunikationsnet. Det fremgår ligeledes af 42. betragtning, at denne aktivitet udelukkende er teknisk, automatisk og passiv, hvilket indebærer, at denne leverandør hverken har kendskab til eller kontrol over de informationer, der transmitteres eller oplagres (jf. i denne retning dom af 22.6.2021, YouTube og Cyando, C-682/18 og C-683/18, EU:C:2021:503, præmis 105, og af 16.6.2026, WebGroup Czech Republic m.fl., C-188/24 og C-190/24, EU:C:2026:492, præmis 108).

35 Med henblik på at tage stilling til, om operatøren af en onlinevideoplatform i henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31 kan fritages for ansvar i henhold til en medlemsstats lovgivning for videoer, der indeholder reklamer for hasardspil, som er forbudt i henhold til denne lovgivning, skal det således først undersøges, om den rolle, som denne operatør udøver, er neutral, dvs. om den pågældendes adfærd udelukkende er teknisk, automatisk og passiv, hvilket indebærer, at vedkommende ikke har kendskab til eller kontrol over det indhold, der oplagres, eller om den nævnte operatør tværtimod har spillet en aktiv rolle, som giver den pågældende kendskab til eller kontrol over dette indhold (dom af 22.6.2021, YouTube og Cyando, C-682/18 og C-683/18, EU:C:2021:503, præmis 106, og af 16.6.2026, WebGroup Czech Republic m.fl., C-188/24 og C-190/24, EU:C:2026:492, præmis 109).

36 Henset til 42. betragtning til direktiv 2000/31 skal disse to betingelser om kendskab og kontrol forstås som alternative og selvstændige betingelser (dom af 16.6.2026, WebGroup Czech Republic m.fl., C-188/24 og C-190/24, EU:C:2026:492, præmis 110).

37 For det første er en operatør af en informationssamfundstjeneste, der kontrollerer den oplagrede information, således udelukket fra at være omfattet af dette direktivs artikel 14, stk. 1, selv om den pågældende ikke får kendskab til disse oplysninger på grund af automatiseringen af behandlingen heraf. Imidlertid er det bl.a. ved hjælp af den anvendte algoritme, at en sådan operatør udøver kontrol over de oplagrede informationer. Så længe denne operatør ved hjælp af denne algoritme på forhånd har fastsat betingelserne for, om sådanne oplysninger skal videreformidles eller ej, er det uden betydning, at denne operatør ikke selv foretager yderligere indgreb, der har til virkning at fremme, ændre eller slette oplagrede oplysninger med henblik på deres videreformidling (dom af 16.6.2026, WebGroup Czech Republic m.fl., C-188/24 og C-190/24, EU:C:2026:492, præmis 110 og 111).

38 Det skal i denne henseende præciseres, at hvis den anvendte algoritme, ud over den blotte kategorisering og indeksering af oplysninger med henblik på at forbedre tilgængeligheden heraf, i operatørens eller dennes tjenestes interesse bestemmer, på hvilke betingelser, på hvilken måde og i hvilken prioritetsrækkefølge denne information skal udbredes, eller om de overhovedet skal udbredes, udøver den nævnte operatør kontrol over denne information, således at den tjeneste, som operatøren udbyder, ikke kan kvalificeres som en »informationssamfundstjeneste, som består i oplagring af information leveret af en tjenestemodtager« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31 (dom af 16.6.2026, WebGroup Czech Republic m.fl., C-188/24 og C-190/24, EU:C:2026:492, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis).

39 Når den aktivitet, der udøves af operatøren af en informationssamfundstjeneste, indebærer, at vedkommende har kendskab til det indhold, som den pågældende oplagrer, er denne operatør for det andet udelukket fra anvendelsesområdet for artikel 14, uden at det er nødvendigt at påvise, at vedkommende ligeledes udøver kontrol over dette indhold.

40 I denne henseende er den omstændighed, at operatøren af en onlineplatform tilfældigt eller hændeligt får kendskab til, at der findes specifikt ulovligt indhold blandt en række videoer, der er offentliggjort på vedkommendes platform, ikke tilstrækkelig til at udelukke indholdet fra anvendelsesområdet for samme artikel 14. Det samme gælder, når en sådan operatør af en tredjemand underrettes om, at et sådant indhold er blevet offentliggjort på vedkommendes platform. Hvis denne operatør i disse to situationer var udelukket fra dette anvendelsesområde, ville artikel 14, stk. 1, i direktiv 2000/31 nemlig blive frataget sin effektive virkning, eftersom denne bestemmelse netop gør det muligt for en udbyder af en informationssamfundstjeneste at drage fordel af den fritagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, når den pågældende, efter at have fået kendskab til ulovligt indhold, straks handler for at fjerne dette indhold eller for at hindre adgangen til det pågældende indhold.

41 Det kan heller ikke udledes af den omstændighed, at operatøren af en onlinevideoplatform har gennemført tekniske foranstaltninger, der har til formål blandt de videoer, som er blevet overført til almenheden på denne platform, at identificere indhold, som er i strid med bestemmelser i EU-retten eller national ret, at denne operatør spiller en aktiv rolle, som udelukker denne fra at drage fordel af den fritagelsesordning, der er fastsat i dette direktivs artikel 14, stk. 1 (jf. i denne retning dom af 22.6.2021, YouTube og Cyando, C-682/18 og C-683/18, EU:C:2021:503, præmis 109).

42 I øvrigt kan det ikke lægges til grund, at kun en aktivitet, der udøves af en operatør af en onlineplatform, og som medfører, at vedkommende har et udtømmende kendskab til hele det indhold, der er uploadet på vedkommendes platform, kan fratage operatøren muligheden for at drage fordel af den ansvarsfritagelse, der er fastsat i artikel 14 i direktiv 2000/31.

43 Tværtimod kan en operatør af en onlineplatform, når vedkommendes aktivitet medfører, at vedkommende får kendskab til det væsentligste indhold, som en bruger har uploadet på denne platform, ikke påberåbe sig den ansvarsfritagelse, der er fastsat i artikel 14 i direktiv 2000/31.

44 Som Domstolen allerede har haft lejlighed til at fastslå, er dette tilfældet, når operatøren af en onlineplatform har ydet bistand, som bl.a. har bestået i at optimere præsentationen af de annoncer, der er offentliggjort på denne platform, eller i at fremme dem. I dette tilfælde har operatøren nemlig ikke haft en neutral rolle som mellemmand, men har spillet en aktiv rolle, der kunne give den pågældende kendskab til eller kontrol over indholdet af disse annoncer. Operatøren kan dermed ikke påberåbe sig ansvarsbegrænsningen i artikel 14 i direktiv 2000/31 for så vidt angår disse annoncer (dom af 12.7.2011, L'Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, præmis 116).

45 Dette er ligeledes tilfældet, når operatøren af en onlinevideoplatform med henblik på indgåelse af en aftale om deling af indtægter undersøger hovedtemaet for en videokanal, de mest sete eller nyeste videoer på denne kanal eller metadataene for disse videoer. Selv om denne undersøgelse af indholdet, uanset om den er automatiseret eller foretaget af fysiske personer, har til formål at kontrollere, at den indholdsskaber, der søger at opnå denne kommercielle partnerskabsaftale, overholder de regler, der er fastsat af platformen for at få adgang til et sådant partnerskab, giver den operatøren af denne platform et konkret kendskab til det væsentligste indhold af en række videoer, således at den pågældende operatør ikke kan hævde at udøve en rent teknisk, automatisk og passiv aktivitet og således have en neutral rolle som formidler.

46 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at Google inden for rammerne af den kommercielle partnerskabsaftale, der blev indgået af operatøren af YouTube-platformen og visse indholdsskabere, der offentliggør videoer på en kanal oprettet på denne platform, i forbindelse med indgåelsen eller gennemførelsen af denne aftale foretager en undersøgelse af det væsentligste indhold på denne kanal, herunder navnlig dens hovedtema, de mest sete eller nyeste videoer eller metadataene for disse videoer. Denne undersøgelse af indholdet, uanset om den er automatiseret eller foretaget af fysiske personer, har bl.a. til formål at kontrollere, at den indholdsskaber, der søger at opnå denne kommercielle partnerskabsaftale, overholder de regler, der er fastsat af platformen for at få adgang til et sådant partnerskab, og supplerer således de standardkontroller, der gennemføres uden forskel for alle videoer, der uploades på YouTube-platformen. Den nævnte undersøgelse vedrører ligeledes indholdets originalitet og kvalitet. Det er kun, hvis disse specifikke betingelser vedrørende indhold er opfyldt, at den pågældende indholdsskaber kan drage fordel af det system om deling af reklameindtægter, som Google tilbyder.

47 Under disse omstændigheder og med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse skal det fastslås, at Google ved undersøgelsen af de i hovedsagen omhandlede YouTube-kanaler ikke med rimelighed kunne være uvidende om, at deres hovedtema var spil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge, og hasardspil, og at de indeholdt mange videoer, der reklamerede for sådanne spil, i strid med artikel 9 i lovdekret nr. 87/2018.

48 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at artikel 14 i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på operatøren af en onlinevideoplatform, der med en person, som benytter denne platform til at udbrede videoer på en kanal oprettet med henblik på dette, har indgået en kommerciel partnerskabsaftale om deling af reklameindtægter, og som i

forbindelse med indgåelsen eller gennemførelsen af denne aftale har foretaget en undersøgelse af indholdet af denne kanal, herunder navnlig af dens hovedtema, de mest sete eller nyeste videoer eller metadataene for disse videoer.

Sagsomkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **Artikel 1, stk. 5, litra d), tredje led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«)**

   skal fortolkes således, at

   en informationssamfundstjeneste, der består i onlinehosting af videoer, er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, selv når disse videoer indeholder reklamer for spil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil som omhandlet i denne bestemmelse.

2) **Artikel 14 i direktiv 2000/31**

   skal fortolkes således, at

   den ikke finder anvendelse på operatøren af en onlinevideoplatform, der med en person, som benytter denne platform til at udbrede videoer på en kanal oprettet med henblik på dette, har indgået en kommerciel partnerskabsaftale om deling af reklameindtægter, og som i forbindelse med indgåelsen eller gennemførelsen af denne aftale har foretaget en undersøgelse af indholdet af denne kanal, herunder navnlig af dens hovedtema, de mest sete eller nyeste videoer eller metadataene for disse videoer.

Underskrifter